

Tamen★Plu

OFICIALA ORGANO DE ESPERANTO EN SUDAŬSTRALIO. MARTO 2008,
JARKOLEKTO 27

Redaktanto: Bob Felby – tel (08) 8242 1460 – 6 Dorset Street, Semaphore Park. S.A. 5019
esperantobob@iprimus.com.au

Legeblas ankaŭ interrete: www.gazetejo.org

Aŭtomobilposedanto en aŭtomobilriparejo: “Ĉiun fojon, kiam mi veturigas la aŭtomobilon pli ol 100 kilometrojn hore ekrulbruas en la aŭtomobilmotoro.”

Post ĝisfunda ekzamenado de la aŭtomobilmotoro la aŭtomobilriparisto skuas sian kapon dirante: “Jes, povas esti, sed mi ne povas trovi ion riparindan en la aŭtomobilmotoro. Devas esti Dio, kiu avertas vin!”

Gravaj Esperanto-eventoj:

Merkredon la 5an de marto okazos nia ĉiujara ĉefkunveno en la Komunumejo en Clarence Park je la 18a horo.

La Sepa Tutamerika Kongreso okazos de la 12a ĝis la 18a de julio 2008 en Montrealo, Kanado.

En 2008 la Universala Kongreso de Esperanto okazos en la belega ĉefurbo de Esperantujo, Roterdamo, Nederlando.

Tuj poste la Internacia Vegetarana Unio festos sian centjariĝon en Dreseno, Germanujo.

Ankaŭ TEVA (Tutmonda Esperantista Vegetarana Asocio) festos sian centjariĝon en 2008.

La Universala Esperanto-Kongreso okazos en 2009 en la belega urbo Bjalistoko, Polujo.

Iu viro eniris vendejon kaj aĉetis pianoseĝon. Kelkajn tagojn poste li, portante la seĝon, revenis dirante: “Mi turnis tiun seĝon multnombrajn fojojn, sed eĉ ne unu sono elvenas el ĝi!”

Se vi vere deziras senpene – uzadi nian trastudu, pli ol nur unu Resondoj”, la elstaran

lerni kiel senerare – kaj belegan lingvon, tiam fojon, “Lingvaj de nia eminenta

ĉefekzamenisto, Marcelo Leereveld. Lian verkon mendu ĉe
12 Heather Grove, Belgrave South, Viktorio 3160, kontraŭ
nur \$23,00!

“Fraŭlino Jones vojaĝis al Italujo por lerni kantadon.”

“Ĉu vere ŝi havis tiom da mono?”

“Ne, sed ŝiaj najbaroj havis!”

Legu ankaŭ la
“Mummy, why can’t
language?” Mendu ĝin
afranko \$1,95, ene de
Else, 1/359 Pacific Highway, Asquith, NSW 2077 aŭ perrete
Nicole@cryogenic.net.

treege bonegan libron,
we all speak the same
kontraŭ nur \$6,95 plus
Aŭstralio, rekte de Nicole

Aŭdite en Esperanto-klaso dum Somerkursaro:

*“Cu iu el vi povas klarigi la diferencon inter sigardeco
kaj malbraveco?” demandis la instruisto.*

*Respondis la amuzulo de la klaso: “Oni estas sigarda,
kiam oni timas, sed aliaj malbravas, kiam ili timas.”*

Ĉi tiun jaron ni okazigos nur unu ĉiumonatan
kunvenon en Clarence Park. Okazos laŭ via deziro ankaŭ
multaj aliaj kunvenoj kaj renkontiĝoj, sed aliie. Pri tio kaj
ekskursoceloj ni vigle diskutos merkredon la 5an de marto
en la komunumejo en Clarence Park. Venu do !

“Ĉu vi estas sekse aktiva?”

“Ne, mi nur kuŝas tie.”

Forpasis unu el la plej bonaj el inter ni

Pasintan monaton, februaro, nia Tamen Plu estis
dissendita tro frue, multe
mi nenion sciis pri la
unu el la plej grandaj
pri la eminenta
Claude Piron.

tro frue, tiom fruege, ke
bedaŭrinda forpaso de
animoj inter ni. Temas
Esperanto-pedagogo

Claude Piron mortis, pro koratako, la 22an de januaro
2008 nur 76-jara. Laŭ mia opinio la vivo jam ne lacigis lin,

sed ne mi estas tiu, kiu decidas pri tio. Pri tiaj aferoj decidas Iu Alia !

Claude Piron, svisa psikologo, ne misuzis sian vivon. Li estis tre lernema kaj i.a. lernis multege da lingvoj, ĉar tiuj ĉiam interesis lin. Li estis diplomito de la Interpretista Lernejo de Ĝeneva Universitato. Ok jarojn li laboris en Monda Organizo pri Sano, eĉ en Orienta Azio kaj Afriko. Li estis psikoanalizisto kaj psikoterapiisto kaj en 1969 li ekpraktikis psikoterapion en la ĝeneva regiono Gland. De 1973 li instruis en la Psikologia kaj Edukscienca Fakulo de Ĝeneva Universitato ĝis sia emeritiĝo en 1994. Lia verko "La lingva defio", kiu estas iom psikoanalizo de internacia komunikado, estas eldonita ĉe L'Harmattan en 1994 en Parizo. En Esperanto li publikigis ok romanojn, plurajn novelarojn, poemaron kaj eĉ kantokasedon. En diversaj kaj malsamaj lingvoj li publikigis multajn artikolojn pri internacia kaj interkultura komunikadoj, kiel ankaŭ pri psikologio. Li verkis kaj helpis verki tri franclingvajn librojn pri psikologiaj temoj.

Krom lingvisto li estis ankaŭ gitaristo, kantisto, poeto kaj prozoverkisto. Li estis unu el niaj plej bonaj tradukistoj. Claude Piron verkis i.a. la mondkonatan libreton "Gerda malaperis". Ankaŭ mia fratino, Gerda malaperis. Ŝi malaperis la 10an de novembro 1995. Nun ŝi estas tie, kie estas Claude Piron, kaj mi esperegas, ke ŝi salutas lin de mi.

Claude estis bonega esperantisto kaj super ĉio, li estis psikologo, kaj psikologion li instruis. Li sciis kaj komprenis, ke por ke ne nur la mondo, sed ĉiu mondano, povu vivi kune en harmonio kaj progresado, necesas paco, necesas mondopaco. Claude Piron ne estis unu el tiuj, kiuj instigas malamon kaj malpacon inter homoj. Claude estis membro de la Akademio de Esperanto kaj honora membro de UEA.

Claude postlasas edzinon, Nicole, kiu tre bone parolas nian lingvon, kaj tri gefilojn. Ŝajnas ke la gefiloj ne estis persvaditaj de sia patro lerni Esperanton. Eble la plej aĝa filino lernis ĝin, sed neniam partoprenis en Universala Kongreso. Jam kiel junulo Claude lernis Esperanton kune kun sia frato, sed nur Claude sukcesis elstari. Krom tiuj Claude postlasas du genepojn.

Claude faris prelegon pri tradukado de kantoj. Laŭ li Esperanto tre taŭgas por tradukado de kantoj. Li ofte kantis akompanante sin per sia gitaro.

Claude mankas al ni, kaj ni bone komprenas la mankon sentatan de liaj edzino Nicole kaj familio. Multan dankon al vi, Claude, ĉar vi vivis inter ni !

Geedza paro deziranta eksgeedziĝon staras antaŭ la alta juĝisto en la juĝejo. Ili ambaŭ postulas posedorajton super sia unusola infano. La juĝisto opinias, ke la patrino posedu la infanon, sed tion la patro oponas dirante: “Sinjoro plej alta la juĝisto. Se mi enmetas unu dolaron en vendomaŝinon, kaj elvenas peco da ĉokolado, al kiu apartenas la ĉokolado, ĉu al la alta sinjoro juĝisto aŭ al la vendomaŝino ?”

Iuj el ni sendube memoras Amato, la populara esperantistino el Koreujo. Ŝi kune kun sia edzo Rikardo transloĝiĝos al Aŭstralio. Ili vizitos Adelajdon inter la 24a kaj 27a de marto 2008. Se vi deziras kontakti ilin, aŭ eĉ gastigi ilin, bonvolu kontakti Sandor.

sandorhorvath07@gmail.com

“Kiu estas via naskiĝdato!”

“La 18a de julio.”

“Kiu jaro?”

“Ĉiu jaro.”

Donald J. Harlow

Mi tre bedaŭras, sed ŝajnas ke nia bona Tamen Plu ankaŭ ĉi tiun monaton malbonaj novaĵoj. Ne Claude Piron, sed nun forpasis. Don forpasis, en kalifornia januaro 2008.

estas portanto de nur Sylvia Burkitt kaj ankaŭ Don Harlow post longdaŭra malsano, malsanulejo la 27an de

Don Harlow estis prezidanto de de Esperanto-Ligo de Nordameriko – nuntempe ĝi nomatas Esperanto USA. Li estis redaktanto de ĝia gazeto “Esperanto USA”. Li estis verkisto, tradukisto, recenzisto kaj antologiisto de

Esperanto-literaturo, kaj li kreis grandan retan kolekton da Esperanto-literaturo.

La sekvanta konversacio okazis en unu el centoj da labortendaroj en eksa sovetunio:

“Mi estas ĉi tie, ĉar mi malfruis iun matenon al mia laborejo”, diris la unua kaptito.

“Mi alvenis tro frue”, diris la dua, “kaj oni akuzis min pri spionado”.

“Kaj mi venis akurate”, diris la tria, “kaj oni supozis, ke mi havas okcidentan horloĝeton”.

12 tagoj en Novzelando

Inter la 14a kaj 23a de januaro okazis en Aŭklando, Novzelando, la AEA-NZEA Oceania Kongreso. Krom la novzelandanoj partoprenis ĝin ankaŭ japanino, italo, slovako, malajziano, francoj, svedoj, 6 novkaledonianoj kaj grupo da aŭstralianoj, inter kiuj Trevor kaj mi el Adelajdo.

Mia tasko estis instrui 4 infanojn-komencantojn kun iliaj patrinoj kaj aparte unu plenkreskulon. Trevor havis la pli ol 20-kapan grupon de progresintoj. La instruado daŭris de la matena 9a ĝis la posttagmeza 3a horo kun agrablaj trink- kaj manĝopaŭzoj. Ĉar ni daŭre devis prepariĝi por la sekvaj lecionoj, restis ne multe da libera tempo. Despli konvenis la komunaj ekskursoj: unu al la montaro Waitakere, la dua al miel- kaj tapiseria ekspoziciejoj, la tria al Maoria Marae inkluzive de manĝado de la tipa Hangi. Cetere, dum la tuta kongreso ni manĝis elstare! La kuiristoj de la pormonaĥa ripozejo, kie nia aranĝo okazis, vere dorlotis niajn langojn, stomakojn kaj eĉ okulojn.

Ni mem pliagrabiligis nian kunestadon per abunda kantado plibeligita per gitar- aŭ pianludado de Alan Bishop.

Trevor ankaŭ ekzamenis en Aŭklando, mi aldonis al la programoj la porplenkreskulan prezentadon de la Mazi-filmoj kun iom da aldonaj komentoj.

Fininte la kurson ni luis aŭton kaj ekskursis ĝis la mezo de la norda insulo. Ni spiris la sulfurplenan aeron de Rotorua, promenis tra varmon kaj vaporon eliganta valo,

naĝis en termakva rivereto, admiris la grandiozajn filikojn, simple ĝuis la riĉaĵojn de la lando.

Estis bone en Novzelando !

Katja Steele

Promenas sinjorino, sur la strato kun sia 5-jara ĉarma fileto. Subite la ĉarmulo ekvidas gravedulinon. “Panjo, Panjo, kial tiu sinjorino havas tiom grandan kaj dikan ventron?” demandas la knabeto.

“Pro tio, ke ŝi atendas bebon”, respondas lia panjo.

La postan tagon, sur la strato, la knabo ekvidas tre grandan, dikan viron kun eĉ grandega ventregio. “Kion vi atendas?” demandas la knabeto. “Mi atendas tramon”, respondas la dikulo ĝentile.

“Jes, tion mi povas vidi”, diras la knabo.

Ĉu Koreujo estas stranga ?

Dum la 39a KEA-Horvath kaj Helen Palmer kelkajn el siaj impresoj Koreujo. Sandor instruis Koreujo. Lia edzino Helen monatoj. Jen kelkaj el iliaj lando.

Kongreso, Sandor el Aŭstralio dividis pri la vivo en dum unu jaro en vizitis lin dum tri observoj pri nia

Unue ni vere volas substreki, ke la sekvontaj observoj estas nur ... simplaj observoj. Ni ne prezentos seriozan analizon, nur supraĵajn, malprofundajn observojn.

Nature, kiel aŭtomate komparas ke, ĝenerale, la lando estas pli bonaj.

eksterlandanoj ni kaj nature pensas “sistemoj” en nia

Tamen, ni ne observi, ĉar nekomprenejaĵoj ofte ŝajnas al ni strangaj. Oni ne rimarkis, ke multaj aferoj fakte estas pli “bonaj” ol ĉe ni en Aŭstralio. Ni tamen pensas, ke ankaŭ meti la spegulon al antaŭ la enlandanoj kaj defii ilin iomete estas nia devo. Ofte la koreoj demandas nin pri tio, kion ni pensas pri ili.

volas kritiki, nur

Vi verŝajne jam aŭdis multajn el tiuj komentoj de aliaj eksterlandanoj. Ni pardonpetas pri tio.

Spaco, popolo, montoj ...

Antaŭ ol viziti, mi eltrovis kelkajn faktojn pri via lando. La loĝantaro estas 48,4 milionoj. Kaj ĝi ne estas granda lando kompare kun nia. (Preskaŭ 90oble pli malgranda ol Aŭstralio).

Kutime mi laboras ekstere en Aŭstralio, kun grandaj vidaĵoj, horizontoj, preskaŭ sen homoj! En multaj naciaj parkoj, la tero etendiĝas, ofte sen montoj, tiom foren kiom la okuloj povas vidi.

En Koreujo la popoldenseco estas proksimume 480 homoj sur ĉiu kvadratkilometro, unu el la plej grandaj en la mondo! En Aŭstralio la popoldenseco estas nur 2 (du!) sur ĉiu 10,4 milionoj loĝas en duono de la tuta loĝantaro.

Tial mi tre antaŭĝojis mian restadon en Koreujo. Kia teruro!! Aŭtomobiloj! Bruo! Homamasoj! Malbona aero! Konstruaĵoj ĉie.

La montoj (kaj la montgrimantoj).

Min vere surprizis la koreaj montoj! Ĉie videblas montoj, do kiam mi estis en la apartamento de Sandor aŭ en lia oficejo, kaj mi sentis min iomete tro urbana, mi rigardis montojn tra la fenestro. Kaj la montoj plenas de arbaroj.

La grandeco de ŝuoj.

Miaj ŝuoj rompiĝis kaj mi decidis aĉeti novajn! Sed tio ne eblis, eĉ ne kun la kunula helpo de Sandor. Mi serĉis kaj serĉis en kelkaj ŝuvendejoj, sed ne trovis taŭgajn ŝuojn. Ĉiuj estis aŭ tro malgrandaj aŭ miaj piedoj estis tro grandaj. Poste mi parolis iomete kun germanino, kaj ankaŭ ŝi konsentis kun mi kaj informis min, ke ŝi devis aĉeti novajn ŝuojn per la reto (!)

Fakte ĉi tie mi sentas min iomete giganta kompare al la koreinoj! Ankaŭ iomete mallerta, ĉar multaj estas ne nur pli malgrandaj, sed ankaŭ pli graciaj, pli puraj ktp.

Ekzemple, kiam mi montgrimis en la bela granda montaro de via Jirisan Nacia Parko, la vetero ne estis bona, fakte pluvis ĉiun tagon, ni marŝis dum tri tagoj. Je la fino de la tagoj ĉiun vesperon, mi rigardis miajn ŝuojn,

ŝtrumpetojn, mian pantalonon kaj ĉio estis malpura, plena de koto, sed kiam mi rigardis la vestaĵojn de la koreinoj, preskaŭ ĉio estis pura! Eĉ la montgrimpantoj kun siaj blankaj pantalonoj! Kiel tio eblas!

Plastaj pakaĵoj.

Ŝajnas ke koreoj havas grandan deziron meti ne nur unu, sed ofte tri tavolojn da pakaĵmaterialo ĉirkaŭ biskvitojn, kafon, eĉ fruktojn. Tamen estas bone, ke kelkfoje oni devas pagi kontraŭ plasta saketo en la vendejoj.

Rizproduktoj.

Ni estis tre imponitaj vidi, sperti kaj gustumi la grandan variecon de rizproduktoj. Rizo, rizo, rizo, kimbap, bibimpap, duk, soju, grandaj rizbiskvitoj...

Planko.

Eĉ ĝis nun ni tute al kutimiĝis sidi sur la planko. Multaj koreoj preferas tion eĉ kiam ekzistas tabloj kun seĝoj en la sama ĉambro.

Akvo.

Mi daŭre miras pri la akvo el krano jam ekde mia unua vizito en 2002. Ĉu eblas trinki ĝin? Multaj respondis ke *jes*. Tamen, ili mem ne trinkas ĝin, sed ĉiam aĉetas akvobotelojn en la vendejoj.

Batado en la lernejo.

Mi aŭdis, ke oni ankoraŭ batas la lernantojn en la mez-kaj altlernejoj. Tamen estis granda ŝoko por mi, kiam mi vidis tion dum la germana en la vidante

joga pozo de eltrovi ke ili ne sed estas ludis per la klasĉambra komputilo dum la paŭzo.

mia instruado de altlernejo. Ankaŭ lernantojn en la ... hundo, nur por praktikas jogon, punataj, ĉar ili

Suneung (Universitata enirekzameno)

La 15an de novembro ni ellitiĝis frumatene por sperti la alvenon de la ekzamenontoj. Kia spektaklo! Kantoj, ĉokolado, policistoj, maltrankvilaj gepatroj, ĉefe patrinoj.

Malrapide mi komprenis, ke tiu ekzameno dominas la vivojn ne nur de la lernantoj, sed ankaŭ de multaj familianoj.

Kelkaj koreoj substrekis, ke almenaŭ la ekzameno estas egala... sed ĉu vere? Mi scias, ke kelkaj gepatroj elspezis 1,5 milionoj da Won ĉiun monaton por kromstudado de siaj gefiloj. Preskaŭ mia tuta monatsalajro. Tute certe multaj ne havas tiom da mono.

Speguloj – ĉie.

Ni vidis spegulojn preskaŭ ĉie, en ĉiu domo, klasĉambro, enirejoj, elirejoj, koridoroj, ... kaj la koreoj vere uzas ilin pli ofte ol ni. Estus interese eltrovi kial.

Ni volas ankaŭ uzi tiun okazon por dankegi ĉiujn esperantistojn en Koreujo, kiuj gastigis nin, regalis nin, babilis kun ni, amikiĝis kun ni, vojaĝis kun ni. Vi vere estas la homoj, kiuj faris nian restadon tre speciala kaj memorinda.

Multajn dankojn Amelano, Arbara, Dianto, Fonto, Iela, Leono, Mondego, Onklo, Perla, Plena, Ŝlosilo, Urso.

Mi restos membro de KEA kaj ni esperas, ke iam ni povos redoni vian malavaran gastamon almenaŭ al kelkaj el vi en Aŭstralio.

“Kiom aĝas tiu via filo, kiu ankoraŭ loĝas hejme ĉe vi?”

“38 aŭ 35, mi ne plu memoras.”

“Kiom da jaroj li loĝas ĉe vi?”

“45 jarojn.”

La Aŭstraliaj Esperanto-Somerkursaroj

Estas decidite ke la venontajn kvin jarojn la Esperanto-Somerkursaroj de Aŭstralio Esperanto-Asocio okazu en Sidnejo, nome en la Internacia Domo de la Sidneja Universitato. Jam unu fojon ni somerkursarumis tie, do la plej multaj el ni bone konas tiun lokon.

La unua Esperanto-Kongreso de Aŭstralio Esperanto-Asocio okazis en 1911 en Adelajdo, la belega ĉefurbo de Sudaŭstralio. Laŭ mia, kaj kompreneble ankaŭ laŭ la opinio de multaj aliaj esperantistoj aŭstraliaj, estus bone, eĉ bonege, se, ĉar nun ni ne povos havi la Somerkursaron ĉi tie, ĉar decido estas decido, ĉu ne? ni havu almenaŭ la Esperanto-Kongreson en Adelajdo. Sed ni atendu por scii, kio okazos !

“Sed Ivano, ĉu vi intencas iri al la lernejo kun tiuj malpuregaj manoj ?”

“Jes, tio ne gravas, ĉar mi neniam levas la manon !”

Mi, la ĝentilulo

Tio ĉi, kion mi nun rakontos al vi, vere okazis al vera persono, nome al mi, ĉar vere, ankaŭ mi estas vera persono. Mi estis en Perto en aprilo 1976. Mi estis en la ĉefstacidomo, ĉar mi intencis ien iri per vagonaro. Mi alvenis al la stacidomo iom tro frue, mi do aĉetis al mi mem gazeton, tason da kafo kaj paketon da biskvitoj. Mi serĉis tablon, iris tien kaj sidigis min. Mi volas, ke vi bildigu al vi la scenon. Tre gravas, ke vi komprenu tion, kio okazis: jen la tablo, gazeto, taso da kafo, kaj paketo da biskvitoj. Iu ulo sidas vidalvide al mi. Li aspektas tre ordinare vestita en sia plej multekosta vestaĵo kaj portanta sian tekono. Mi ne suspektis, ke li faros ion strangeĝan. Sed subite li elstreĉis sian manon, prenis la paketon da biskvitoj kaj ŝirmalferminte ĝin elprenis unu kaj manĝis ĝin.

Nu, ni aŭstralianoj, precipe sudaŭstralianoj, ĉu ne? ĉar ankaŭ ni, malgraŭ ĉio, estas civilizitaj, tre malfacile scias, kion fari en tiaj situacioj. Ni ne lernis ion ajn en la lernejo pri tio, kion fari, kiam nekonato, tagmeze, subite manĝas nian biskviton. Se tio estus okazinta en Ĉikago, tre baldaŭ estus fumantaj kaj bruantaj pafiloj, helikopteroj, policistoj ktp. Sed mi faris tion, kion ĉiu civilizito faras. Mi faris nenion, krom simple ignori lin !

Mi rigardis mian gazeton, trinkis guteton da kafo, ekprovis solvi la krucvortenigmon, sed ne povis. Kion mi faru? Mi provis ne rimarki, ke la biskvitpaketo estas malfermita. Mi elprenis unu biskviton por mi mem. Tio montros al li, al kiu apartenas la biskvitoj, ĉu ne? Sed ne, ĉar unu aŭ du momentojn poste, li refoje prenis unu biskviton kaj manĝis ĝin. Ĉar mi ignoris tion la unuan fojon, estis nun multe malpli facile ignori lin. “Pardonu min, mi ĵus rimarkis, ke...” Ne, ne eblis ion ajn fari aŭ diri.

Tiel ni kune finis la tutan pakaĵon. Dirante la tutan pakaĵon mi volas diri, ke estis nur ok biskvitoj en ĝi. Sed mi

sentis kvazaŭ la tutan vivon ni sidis tie kaj manĝis biskvitojn. Mi prenis unu, li prenis unu, mi prenis unu, li prenis unu, mi prenis unu, li prenis unu, mi prenis unu, li prenis unu. Finfine, je la fino, li starigis sin kaj foriris. Nu, ni interŝanĝis signifoplenajn rigardojn. Tiam li estis for, kaj mi sentis min pli komforta. Momenton aŭ du poste venis la vagonaro. Mi englutis la reston de mia kafo, starigis min, prenis mian gazeton, kaj tie, sub la gazeto ... estis miaj biskvitoj.

Antaŭ ol mi finos ĉi tiun tre interesan historion mi volas diri ĉi tion: amuzas min, ke ie en Aŭstralio estas ordinarulo, kiu la lastajn 30 jarojn ĉirkaŭiras rakontante la saman historion; sed lia historio ne finiĝas same amuze kiel mia.

“Tiu malsano ‘myasthenia gravis’, ĉu ĝi entute efikas sur via memoro?”

“Jes.”

“Kaj kiel ĝi efikas sur via memoro?”

“Mi ne memoras.”

“Ĉu vi ne memoras? Ĉu vi povas doni al mi ekzemplon pri io, kion vi forgesis?”

Ĉu plaĉus al vi instrui la anglan en Ĉinujo ?

Ĉina altlernejo bezonas tri universitate instruitajn instruistojn kun minimume du jarojn da sperto pri instruado de la angla lingvo al ĉinoj. La altlernejo situas en provinco Hunai en Mezĉinujo. La instruistoj loĝos en la altlernejo. La salajro estos proksimume US\$ 800 ĉiumonate.

Se vi interesiĝas pri tiu ĉi laboro, bonestu sendi retmesaĝon en aŭ Esperanto aŭ la angla al bluaĉielo@163.com

Internacia Virina Tago

Dum la 92 UK en Jokohamo s-ino OSIOKA Taeko kune kun sia edzo ekspoziciis 158 respondajn mesaĝojn el 50 landoj de Internacia Virina Tago 2007 en Hiroŝimo, kiel ankaŭ kvin fojojn en aliaj lokoj.

Same ĉi tiun jaron ili kunagas por la Virina Tago en Hiroŝimo.

En la duan mondmiliton oni entiris la loĝantojn de Okinavo. Mortigitaj estis 94.000 japanaj soldatoj kaj proksimume 150.000 civiluloj, la plej multaj virinoj, infanoj kaj gemaljunuloj.

Hodiaŭ 75% el la usonaj militbazoj troviĝas en Okinavo okupantaj 11%-jn el ĝia tereno.

Okazos ekspozicioj de “Porpacaj Mesaĝoj de Virinoj en la Mondo”, “Batalo en Okinavo” kaj simpozion pri “Partopreno de Virinoj en Politika Decido”.

Ni hiroŝimaj virinoj neniam plu deziras militon, konsiderante ĝin krimo kontraŭ la homaro. Laŭ la 9a artikolo: “La japana popolo, sincere deziranta internacian pacon bazitan sur justeco kaj ordo, por ĉiam rezignas kaj militon, kio estas ekfunkcio de regnopotencoj, kaj minacon per armita forto aŭ uzon de armita forto, kiel rimedon por solvi internacian konflikton. Por realigi la celon de la antaŭa paragrafo ĝi neniam tenas landan, maran kaj aeran fortojn kaj ankaŭ ne aliajn militfortojn. Ni ne agnoskas la rajton de militado de la regno.”

Ni klopodu por paco kaj homaj rajtoj kun virinoj en la mondo. Ni trans muroj de nacieco, religio kaj kulturo kunlaboru manon en mano, tenu reciproke por konstruado de paca 21a jarcento. Bonestu doni al ni vian mesaĝon pri paco. Ni prezentos ĝin en la ekspozicio por la Virina Tago helpe de esperantistoj en la tuta mondo.

S-ino NOBUMASA Tieko, reprezentanto de la Komitato por Internacia Virina Tago 2008/ Municipo Hiroŝimo.

Osioka!mail.goo.ne.jp

“Kio estas la unua, kion via edzo diris al vi ĉimatene?”

“Li diris, ‘kie mi estas, Sonja?’”

“Kaj kial tio maltrankviligas vin?”

“Ĉar mi nomatas Susan.”

Kaj tio estas la fino por marto!

